స్వీట్ పొజిషన్

యమ్.యస్.భాను

ఈ వారం శృంగార కథ

"ఒక రాత్రంతా నిన్ను పూర్తిగా సుఖపెడతాను. నువ్వు కోరుకున్న రీతిలో సహకరిస్తాను. నువ్వు మోజుపడే భంగిమలో మసలు కొంటాను. అంతెందుకు జీవితాంతం ఆరాత్రి అనుభూతులు గుర్తుండిపోయేలా నిన్ను ఎంకరేజ్ చేస్తాను. అది మన మూడేళ్ళ ప్రేమకు తీపి గుర్తుగా నేను నీకివ్వాలనుకున్న బహుమతి. కాని ఒక్క షరతు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ నన్ను కోరుకోకూడదు. అంతేకాదు మనమధ్య ఎలాంటి సంబంధం కూడ వుండదు. కేవలం తోటి ఉద్యోగస్తులమనే భావన తప్ప." సూటిగా చెప్పింది సినాజ్.

ఆమె మాటలకు నిర్ఘాంతపోయాడు యూనస్.

అతని పెదాలు వణుకుతున్నాయే తప్ప గొంతు పెగలడంలేదు. పిచ్చివాడిలా ఆమె వైపు గుడ్లప్పగించి అలాగే చూస్తుండిపోయాడు.

మాటలు సూటిగా వున్నా ఆమె ముఖంలో కోపం లేదు.

ఎప్పటిలాగే అదే ప్రేమ, అదే అభిమానం, అదే అనురాగం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

అయినా అతనిలోని కంగారుకు ముఖమంతా చెమటలు పట్టాయి.

"అన్నట్టు అసలు విషయం చెప్పడం మరిచాను. పండక్కి ఈసారి మా పుట్టింటికి వెళుతున్నాను. పండగ రేపే కాబట్టి ఈ రాత్రికే బయలుదేరి వెళ్ళి మళ్ళీ ఎల్లుండి రాత్రికి తిరిగి వస్తూ రైల్వే స్టేషన్‌లో వెయిటింగ్ రూంలో కూర్చుని వుంటాను. తొమ్మిది గంటలలోపు రాగలిగితే ఆ రాత్రంతా నేను నీ స్వంతమవుతాను. ఆఛాన్సు మిస్సయ్యావంటే మళ్ళా అలాంటి అవకాశం రాదు. రానివ్వను" చిరునవ్వుతో చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

★★★

ఆమె టైపిస్టు. అతను టెక్నీషియన్.

ఇద్దరిది ఒకే డిపార్ట్‌మెంట్.

రెండు సంవత్సరాలపాటు కలిసి ఒకే ఆఫీసులో పనిచేశారు.

ఒకరంటే మరొకరికి అభిమానం ఏర్పడింది.

ఆ అభిమానమే ఆప్యాయత... ఆ ఆప్యాయతే అనురాగమై చివరికి ప్రేమగా మారింది.

ఆమె ఆఫీసుకు రావడం ఏమాత్రం లేటయినా అతని రెండు కళ్ళు ఆమెకోసమే ఎదురు చూస్తుండేవి..

ఒకవేళ ఆమె వచ్చి అతను రాకుంటే మనసు చేదు తిన్నట్లనిపించి టైపు మిషను ముందు కూర్చొని చిరాకుగా వుండిపోయింది.

ముసురు పట్టినపుడు, మబ్బులు కమ్మినప్పుడు సూర్యుడు సైతం ఉదయించడమైన మానేస్తాడేమో కాని ఒకరిని చూడకుండా ఒకరు ఒక్కరోజు కూడా వుండలేక పోయేవారు.

లంచ్ టైంలో కమ్మటి కబుర్లు చెప్పుకునేవారు.

యిద్దరిలో ఏ ఒక్కరు బాక్సు తెచ్చుకున్నా ఒకరి కొకరు ముద్దుగా ముద్దలు తినిపించుకునేవాళ్ళు.

ఎవరికి వారు వివాహితులు కావడంతో కలిసి కాపురం చేసే యోగ్యతే లేకపోయింది కాని దంపతులకంటే మించిన సన్నిహిత సంబంధం ఏర్పడింది.

అయినా పవిత్ర ప్రేమకే ప్రిఫరెన్స్ యిచ్చారు కాని తొందరపడి ఏ పొరపాటు చేయలేదు.

జీవితాంతం యిలాగే వుండి పోవాలని బాసలు చేసుకున్నారు. విడిపోవడం అంటూ జరిగితే ఏ ఒక్కరి మరణంతోనేనని అయిదు రూపాయల స్టాంపు మీద అగ్రిమెంట్ కూడా రాసి సంతకాలు పెట్టుకున్నారు.

అనుకోకుండా ఆమె మరో ఆఫీసుకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యింది. అయినా ప్రేమ చెక్కు చెదర్లేదు. అనురాగం అణువంత కూడా తగ్గలేదు.

కాకపోతే ఆఫీసు టైం కంటే అయిదు నిముషాలు ముందుగా వచ్చేవాడు రోడ్డు మీదికి. ఆమె కోసం ఎదురు చూపులు చూసేవాడు.

ఆమె ఎక్కిన రిక్షా అతని దగ్గరగా రాగానే కనుసైగల మూగబాసలతోనే మాట్లాడుకొనేవారు. ఆ తరువాత తనూ ఆఫీసుకెళ్ళేవాడు.

అలాగే ఆఫీసయ్యాక కూడా—

అర్జెంటుగా మాట్లాడాలనుకుంటే ఆమె ఆఫీస్‌కే వెళ్ళేవాడు. అదీ కాదనుకుంటే లెటరు రాసి రిక్షాలోనే విసిరేవాడు.

గతం ఒక్కసారిగా మనసులో గిర్రున తిరిగింది యూనస్‌కి—

మూడేళ్ళ ప్రవర్తనకూ, ఈనాటి ప్రవర్తనకూ ఆమెలో చెప్పరానంత తేడా కనిపిస్తోంది.

పండిన ప్రేమకు చివరి మెట్టు అదేనని యిలాంటి నిర్ణయం తీసుకుందా?

లేక తన ప్రేమను 'కామం' అనే లంచంతో వదిలించుకోవాలనుకుంటుందా? ఎటూ తేల్చుకోలేని ఆలోచనలు మనసును సతమత పెడుతోంది. పిచ్చి పట్టిన వాడిలా జుట్టుపీక్కున్నాడు ఓసారి.

అయినా ఆమెతో గడిపిన మధురమైన జ్ఞాపకాలు మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తుకు రాసాగాయి.

★★★

"నీకో పరీక్ష పెట్టాలనుకుంటున్నాను" ఓరగా చూస్తూ చెప్పింది.

"మన మధ్య యింకా పరీక్షలా?"

"అవును వారం రోజులపాటు నువ్వు నన్ను చూడకుండా వుండగలగాలి"

"అమ్మో నావల్ల కాదు."

"ప్రయత్నించి చూడు.. పాసయితే నిన్ను ముద్దుల్లో ముంచెత్తుతాను"

"ఫెయిలయితే ఆపని నేను చేస్తాను సరేనా?"

"అదేం కుదరదు".

"తప్పేదంటావా?"

"ఆడదాని వేడివేడి ముద్దుల్లోని మజా కావా

> "నీకో పరీక్ష పెట్టాలనుకుంటున్నాను" ఓరగా చూస్తూ చెప్పింది.
> "మనమధ్య యింకా పరీక్షలా?"
> "అవును... వారం రోజుల పాటు నువ్వు నన్ను చూడకుండా వుండగలగాలి"
> "అమ్మో! నా వల్ల కాదు..."
> "ప్రయత్నించిచూడు... పాసయితే నిన్ను ముద్దుల్లో ముంచెత్తుతాను".

అనుకుంటే..."

మత్తుగా చూస్తూ కొంటెగా చెప్పింది.

పెదాలపై విరునవ్వు నాట్యమాడింది యూనబ్ కి.

ప్రతిరోజు రోడ్డుమీదకు వచ్చి రిక్షావచ్చే టైంకి కనిపించే యూనబ్ ఆ వారం రోజుల సినాజ్ కి కన్పించలేదు.

కాని ఎక్కడో చోట వుండి ఆమెకు కవబడకుండా దొంగచాటుగా ఆమెను చూసి మరీ ఆఫీసుకెళ్ళేవాడు.

ఆమె చెప్పినట్లు వారం రోజులు గడిచి పోయాయి. మరుసటి రోజు లంచ్ టైంకి ఆమె ఆఫీసుకెళ్ళాడు.

తప్పనిసరిగా ఆ టైమ్ కి వస్తాడనుకున్న ఆమె అతని కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లు కళ్ళతోనే స్వాగతం చెప్పింది.

అప్పటికే ఆఫీస్ స్టాఫంతా లంచ్ కి వెళ్ళారు.

ఆమె టేబుల్ కి ఎదురుగా వున్న లాంగ్ బెంచీపై కూర్చున్నాడు.

కుర్చీలోంచి లేచివచ్చి ఆమె కూడా అదే బెంచీ మీద కూర్చుంది.

"ప్రాణం బిగపట్టుకొని పట్టుదలతో మొత్తానికి సాధించావు" అంది వారం రోజులపాటు అతన్ని చూడనందుకు ఒళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకొని అదోలా చూస్తూ.

అతను అటు ఇటు దొంగ చూపు చూస్తున్నాడు. ఆమెకు అర్థమైంది.

"మాట తప్పేదాన్నేంకాదు" అంటూ అతనికి దగ్గరగా జరిగింది.

ఆమె ఒళ్ళో తల వాల్చాడు. యిక ఆమె ఆలస్యం చేయలేదు. పెట్టిన చోట పెట్టకుండా ముఖమంతా ముద్దులతో ముంచెత్తింది. తట్టుకోలేని ఆ ఉక్కిరి బిక్కిరికి తేరుకోడానికి అయిదు నిముషాలు పట్టింది అతనికి—

"నువ్వు చెప్పింది కాదనకుండా ఒప్పుకున్నావు. మరి నేను కూడా..." నసిగాడు యూనబ్.

"ఏమిటో చెప్పు".

"మరేం లేదు, రేపు శెలవు కదా! సినిమాకెళదాం" అన్నాడు.

"ఓస్ అంతే కదా! అలాగే" వెంటనే ఒప్పేసుకుంది.

ఏ థియేటర్, ఏ షోకి అని కూడా అడగలేదు.

ఎందుకంటే అంత పెద్ద టౌన్ లో చాలా థియేటర్స్ వున్న తరువాత ప్రేమికులకు కన్వీనెంట్ గా వుంటుందని ఒకే ఒక పాత థియేటర్ కి అందులో నూన్ షోకి వెళ్ళడం అలవాటే.

అతను వచ్చేసరికి ఆమె టిక్కెట్లు కూడా తీసుకొని రెడీలో వుంది.

వెళ్ళి వెనుక వరసులో ఓమూల సీట్స్ లో కూర్చున్నారు. అక్కడక్కడా తమ లాంటి

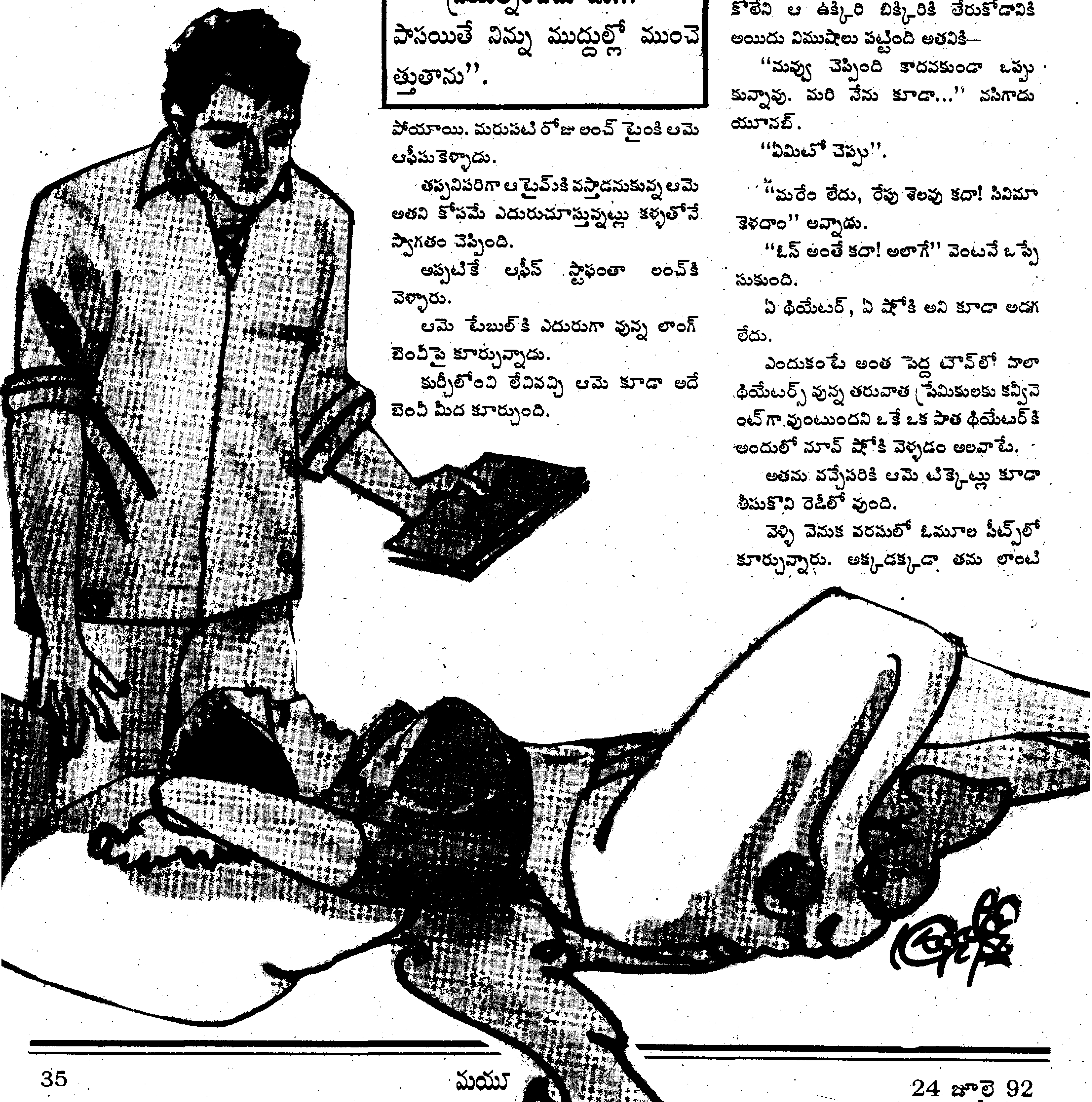

నాలుగయిదు జంటలు తప్ప బాల్కనీ మొత్తం ఖాళీగానే వుంది. ఎవరి వ్యవహారం వారు చూసుకోవడమే తప్ప ఒకరి వంక మరొకరు చూసే పరిస్థితిలో వుండరు.

సినిమా బిగిన్ కాగానే లైట్లు ఆరిపోయాయి.

అంతా మసక మసక చీకటిగా వుంది.

ఆకలి చూపులతో ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు అదోలా.

అతని కళ్ళల్లో మైకం కమ్ముకొస్తుంది.

క్షణానికోరకంగా మెలికలు తిరిగిపోతున్నాడు.

"నిన్న ముద్దులన్నీ నువ్వే పెట్టావు. ఈ రోజు నేను పెట్టనా?" అడిగాడు.

ఇక అతన్ని ఆపడం తనవల్ల కాదునుకొని 'సరే' అన్నట్లు సిగ్గుతో తలవంచుకుంది.

గ్రీన్ సిగ్నల్ దొరికిందన్న ఆనందంలో యూనస్ ఇక ఆగలేదు. రెండు చేతులతో ఆమె తల పట్టుకుని దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

ఆమె రెండు బుగ్గలు ముద్దులతో కందిపోవడానికి రెండు నిముషాలు కూడా పట్టలేదు.

ఆ కైపుకి మత్తెక్కిపోతుంది ఆమె.

ఉక్కిరి బిక్కిరి మధ్య ఎగిసి పడుతున్న ఆమె రొమ్ములు క్రిందికి పైకి నాట్యమాడుతున్నాయి.

అలసిపోయిన అతని పెదాలు ఆమె పెదాలను చివరి సారిగి ముంచింవి జారి ఆమె గుండెల దాకా వచ్చి ఆగిపోయాయి.

రెండు పొరలమధ్య బందీగా వుండి బుసలు కొడుతున్న ఆమె వక్షం అతని చెంపను కాటేసింది సుతిమెత్తగా...

ఆ విరహ బాధకు తట్టుకోవడం అతనికి సాధ్యం కాలేదు. ఆమె కురుల మధ్య వున్న అతని కుడిచేయి క్షణాలలో క్రిందికి వచ్చి ఎత్తు పల్లాల దగ్గర ఆగింది. అదిరిపడ్డ ఆమె ఎడమ రొమ్ము అతని చేతిలో మెత్తటి బంతిలా బందీగా చిక్కింది.

అంతే!

కొన్ని నిముషాలు మైకంతో మెలికలు తిరిగిన సిరాజ్ యిక తట్టుకలేక యూనస్ ఒడిలో తల వాల్చేసింది. ★★★★

పైపై సుఖాలతో మానసికానందం పొందిన పాత అనుభూతులు గుర్తుకునస్తుంటే మరేవో ఆశలు రేకెత్తుతున్నాయి యూనస్‌కి.

ఆమెతో శారీరక సుఖంలోని ఆనందం యింకెంత గొప్పగా వుంటుందో ఊహించుకుంటే స్వర్గానికి చేరువగా చేరుతునట్లనిపించింది.

ఆ రోజంతా ఆఫీసులో వున్నాడనేకాని పనే చేయలేదు. కూర్చున్నా ఆవిడే ... నిలబడ్డ ఆవిడే ....నడుస్తున్నా ఆవిడే కళ్ళలో మెదలుతుంది.

పండగ రోజు పగలంతా ఆమెనే తలచుకుంటున్నాడు. మరుసటి రోజు ఆమె కోసం వెళ్ళాలన్న ఆనందంలో తిండి తిప్పలు కూడా మరిచిపోయాడు.

రేపటి రాత్రిని గూర్చి మార్చి మార్చి మనసులో రిహార్సల్స్ వేస్తున్నాడు.

అతని ఆలోచనలు ఓ కొలుక్కి చేరే సరికి తెల్లవారు ఝాముున నాలుగు గంటలయింది.

అప్పుడు నిద్రపట్టింది యూనస్‌కి—

★★★

ఓ స్నేహితుడి రికమండేషన్‌తో రైల్వేస్టేషన్‌లోనే ముందుగా రూమ్ బుక్ చేసుకున్నాడు యూనస్.

సరిగ్గా తొమ్మిది గంటలకు స్టేషన్‌కి వచ్చాడు.

అప్పటికే ఆమె వెయిటింగ్ రూమ్‌లో కూర్చునివుంది.

అతన్ని చూడగానే బయటికి వచ్చింది. తెల్లని చీరలో విరబూస్తున్న వెన్నెల్లా వుండి, ఈ మూడు సంవత్సరాలలో ఏనాడు కనిపించనంత అందంగా కనిపిస్తుంది. ఆవిడను అదే పనిగా చూస్తుంటే కనీసం కంటి రెప్పలు కూడా కొట్టుకోవడం లేదు.

"మగాడు ఆడదాన్ని ఎంతగా ప్రేమించినా, ఎంతకాలం ఆరాధించినా యిలాంటి రోజు కోసమే ఎదురు చూస్తాడుకదూ"

ముత్యాల్లాంటి ఆమె మాటలు అప్పుడే అతన్ని ఏ లోకానికో తీసుకెళుతున్నట్లు అనిపించాయి.

"రియల్లీ యు ఆర్ గ్రేట్" అంతకంటే మాటలు రాలేదు యూనస్‌కి.

ఇద్దరూ బయటకెళ్ళి ఓ ఎ.సి హోటల్లో భోంచేసి రూముకు చేరుకున్నారు.

"ఈ రాత్రంత నీ కోసమే" గోముగా అంది సిరాజ్.

"ఊహూ... మన కోసం" చేతి కందిన పైటను పట్టుకొన్నాడు.

"లైటు తీసేయకూడదూ"

"చిక్కటి వెలుగులో చక్కని అంగాంగపు అందాలన్ని చూడాలని వుంది" కవిత్వం వస్తుంది అప్పుడే.

"ప్లీజ్... నా మాట విను"

"వినవంటే వినను. ఎందుకంటే నా యిష్ట ప్రకారం నడుచుకుంటానని చెప్పావు గుర్తుందా?"

యిక మాట్లాడటానికి అవకాశం లేకపోయింది ఆమెకి— చేతిలో వున్న పైటను మెల్లగా లాగాడు. చీర పూర్తిగా వూడిపోయింది.

అర్ధనగ్నంగా వున్న ఆమె సౌందర్యాన్ని పరీక్షగా చూడడం అదే అతనికి మొదటిసారి—

"మూడు" పదుల వయసులో 'ముగ్గురు'పిల్లలకి "మమ్మీ" అయినప్పటికి అప్పుడే మేజర్ అయిన ముగ్ధ మనోహర్ సుందరిలా వుంది.

జాకెట్‌కి లంగాకి మధ్యనున్న పొత్తి కడుపు పైని బొద్దు ముద్దుగా కనబడుతోంది.

అంటుకుంటే వాలు పువ్వుల రవ్వలు కురిపించే పెద్దసైజు చిచ్చుబుడ్లులాంటి ఆమె వక్షలు నిక్కపొడుచుకున్నాయి సెలయేరు కిరువైపుల కొండల్లా—

అతని నరాల్లోని రక్తం వేడెక్కడనారంభించింది.

మెల్లగా ఆమెను సమీపించాడు. ఓసారి గట్టిగా గుండెలకు హత్తుకొని జాకెట్ హుక్స్‌పై చెయ్యి పెట్టాడు.

"వద్దు" అంది.

"అదేం కుదరదు" హుక్' వూడిపోయాయో, తెగిపోయాయో తెలియదు. చేతిలో కొచ్చిన జాకెట్‌ను అవతల పడేశాడు.

మరోమాట ఆమె నోటినుండి రాకముందే 'బ్రా' కూడా విప్పేశాడు.

రెండు చేతులు ఆమె పొత్తిళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళాయి అండర్ వేర్ కోసం.

దివ్య అన్ ప్రొఫెషనల్ కాదట!

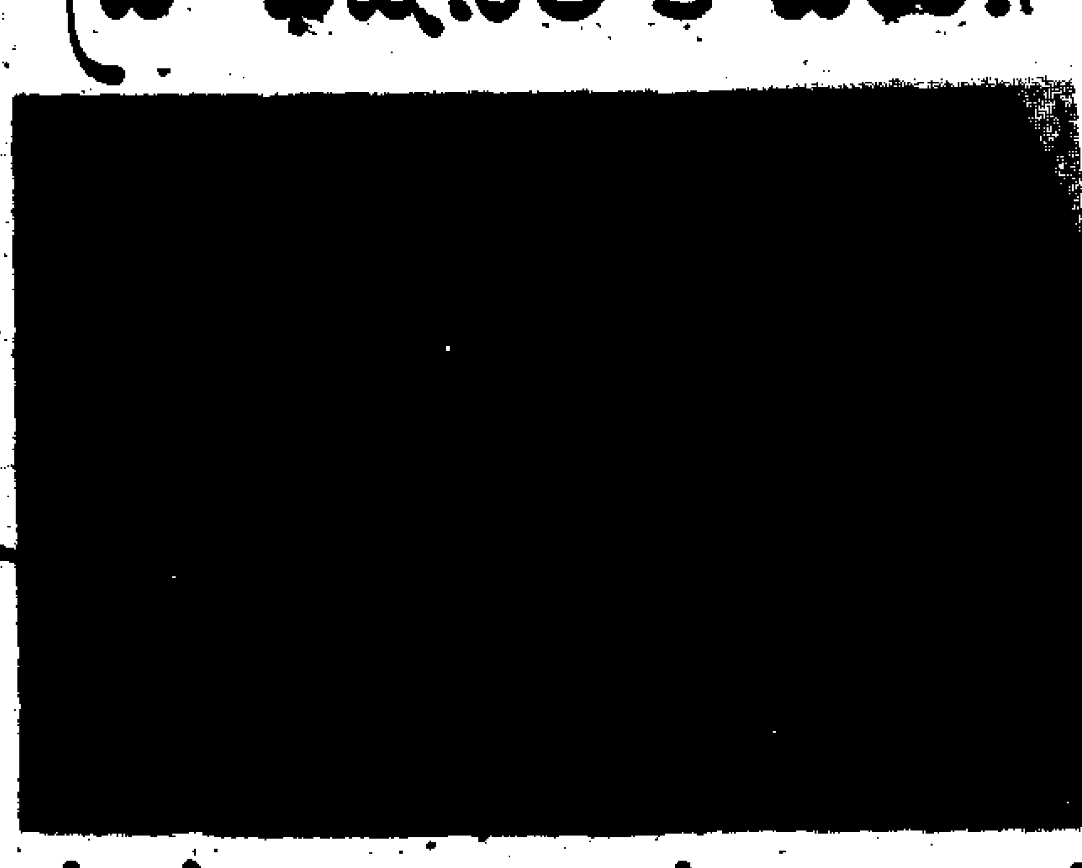

నన్ను అన్ ప్రొఫెషనల్ అని ఎవరైనా అన్నప్పుడు నాకు ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. నేను సకాలంలో సెట్స్‌కు చేరుకుంటాను. సెట్లో పిచ్చివేషా లెయ్యను. పదే పదే రీ టేక్‌లు తీసుకోను. నన్ను దర్శకుడు ఏం చేయమంటే ఆ పని చేయడంలో నేను పోటీ పడతాను. అయినా కూడా నన్ను అన్ ప్రొఫెషనల్ అని ఎందుకు అంటారో నాకు అర్థంకాదు అని విసుక్కుంది దివ్యభారతి.

డైరెక్టుగా చెప్పాలిట!

'మోహం' అనేది ఒంటికి సంబంధించింది. నామీద ఐ మీన్ నా ఒంటిమీద మోజు పుట్టిందనుకోండి. 'నీ ఒళ్ళు చూసి నాలో కోరిక కలుగుతోంది' అని నాతో చెప్తే సంతోషిస్తాను. అంతేకాని డొంకతిరుగుడుగా 'ఐ లవ్‌యూ పూజా' అంటే నాకు ఒళ్ళు మండుతుంది అని చెప్పింది పూజాభట్.

"దీనికి మాత్రం నేనొప్పుకోను" నొచ్చుకుంటూ చెప్పింది.

"మాట తప్పదలుచుకుంటే నీ యిష్టం" అలిగినట్టుగా వచ్చి మంచం మీద కూర్చున్నాడు.

"మాట తప్పేదాన్నయితే నీతో యిక్కడి దాకా వచ్చేదాన్ని కాదు. అయినా యింత మొరటుగా నా భర్తే ఎప్పుడూ ప్రవర్తించలేదు".

"ఆ మాటకొస్తే మన అగ్రిమెంట్ ప్రకారం ఈరాత్రికి నేనూ నీ భర్తనే. కాకపోతే ఆయన అసలు. నేను వడ్డీ. అసలు కంటే వడ్డీయే ముద్దంటారు" మాటలతో రెచ్చగొట్టాడు ఆమెను.

చీకట్లో జరగాల్సింది వెలుతురులో జరగబోతున్నందుకు ఆమె సిగ్గే శపించిందో, లేక తళతళ మెరిసే వెలుగులో కనిపించే ఆమె అందాలకు అతని దిష్టే తగిలిందో, హైవోల్టేజ్ వచ్చి వెలిగే బల్బు అప్పుడే మాడిపోయింది.

ఒక్కసారిగా గదంతా చీకటైపోయింది.

యిక ఎటూ తప్పదనుకున్న ఆమె తన అండర్ వేర్‌ను తనే తీసి అవతలపడేసింది.

అతను కూడా చకా చకా బట్టలు విప్పేసుకున్నాడు.

నాలుగడుగుల ముందుకు వేసి ఆమెను గట్టిగా కౌగిట్లో బంధించాడు.

నూలు పోగైనా లేని రెండు శరీరాల మధ్య గాలి దూరేంత చోటు కూడా లేదు.

టెన్షన్‌తో అతని నరాలు చిట్లిపోయేలా వున్నాయి. మెల్ల మెల్లగా పక్కకు జరుగుతూ మంచం మీదకు చేరారు.

ఓసారి ఆమె నుదిటి భాగం నుండి అరకాలి వరకూ మధ్యలో ఎక్కడా మిస్ కాకుండా ముద్దుల్తో ముద్రలేశాడు.

చేతివేళ్ళతో ఆమె నగ్న శరీరంపై వేడెక్కించే అన్ని అంగాలపై సరిగమ లాడించాడు.

తుఫాను తాకిడిలా కోర్కెలు ఆమెను అల్లకల్లోలం చేశాయి. ఆమెలో ఎమోషన్ పెరిగిపోయి అమాంతం అతన్ని తన మీదికి లాక్కుంది.

అతను ఆమెను చేతులతో బంధించాడు.

ఆమె అతన్ని కాళ్ళతో కట్టేసుకుంది.

అది బాధో, ఆనందమో— ఆమె మత్తుగా మూలుగుతోంది.

మధ్య మధ్యలో ఏవేవో చిలిపి మాటలు —

చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు— పెదాలతో పోట్లాడుకుంటున్నారు.

ఆపి ఆపి ఒక్కో మెట్టు పైకి ఎక్కిస్తున్నాడు ఆమెను.

అలా ఎన్ని మెట్లు ఎక్కారో యిద్దరిలో ఎవ్వరికి తెలియదు.

నరాలు సడలిపోయి ఉద్రేకం చల్లారే సరికి అతుక్కుపోయిన ఆమెను అంతఃపురం వరకు చేర్చాడు. ఆ తర్వాత తెల్లారే లోపు మరో మూడులోకాల్లో విహరించారు.

"అజ్ఞాతానికి వెళ్ళినా సద్దామేవీరుడు" తెల్లారాక చీరకట్టుకుంటూ చెప్పింది.

"అదెలా?" అడిగాడు అర్థం కాక రాత్రి రసికరాణి తెల్లారేసరికి రాజకీయం మాట్లాడినందుకు:

"బుష్ వేసిన వేల టన్నుల బాంబుల కన్నా! సద్దాం ప్రయోగించిన నాలుగు స్కడ్ క్షిపణులే మహా పవర్‌ఫుల్" అంది అతని వంక ఎగాదిగా ఓరగా చూస్తూ—

అతని కెంతో గర్వంగా వున్నట్టనిపించింది.

కోరుకున్న ఆడదానితో తను సుఖపడటం గొప్పేమికాదు. తాను కూడా పూర్తిగా సుఖపడిందని చెప్పడానికి ఆవిడ యిచ్చిన బిరుదుకు 'యహ్వా!' అంటూ ఆనందంతో అమాంతం ఆమెను పైకెత్తాడు.

★★★

నిద్రలోని అతని పిచ్చి అరుపులకు భయపడి అతని భార్య నిద్రలేపే వరకు తెలియదు. అతను యింట్లోనే వున్నాడని, యిదంతా కల గన్నాడనీను.

కంగారుగా టైం చూసుకున్నాడు.

మధ్యాహ్నం ఒంటి గంట కావస్తుంది—

కలలోని తీపి గుర్తులు నెమరు వేసుకుంటూ అరగంటలో కొత్త పెళ్ళి కొడుకులా ముస్తాబై బస్సుకోసం రోడ్డుమీదికొచ్చాడు.

బస్సులు, రిక్షాలు తిరగడంలేదు.

'బంద్' అన్నట్లు షాపులు కూడా మూసేసి వున్నాయి.

జనసంచారం అసలు లేదు.

అల్లంత దూరంలో స్పెషల్ సి.ఆర్.పి స్టెన్‌గన్స్‌తో నిల్చబడి వున్నారు.

పరిస్థితి కొంత వరకు అర్థమైనట్లు నాలుగడుగులు వెనక్కి వేశాడు.

ప్లాట్ ఫాంపై పూరింట్లో వుండే ఓ ముసలమ్మ పిలిచి అసలు విషయం చెప్పింది.

తెల్లవారు ఝామున ఓ పార్టీ రాజకీయ నాయకుడిని మరో పార్టీ వారు హత్య చేశారని, అల్లర్లు లూటీలు జరగడంతో పట్టణమంతా కర్ఫ్యూ విధించి కనిపిస్తే కాల్చివేతకు ఆదేశాలు యిచ్చారనీను.

"తన ఖర్మకాకుంటే ఈ రోజే ఇలాంటి పరిస్థితి రావాలా?" అని తనలో తాను తిట్టుకుంటూ యిక చేసేది లేక యింటికి వెళ్ళాడు.

కర్ఫ్యూ పూర్తిగా ఎత్తివేయడం వారం రోజులు పట్టింది.

జరిగిందంతా వివరించి, సారీ చెప్పాలని ఎప్పటిలాగే ఆమె ఆఫీసుకెళ్ళాడు. ఆమె అతని వంక కన్నెత్తి కూడ చూడలేదు. ఎంత ప్రయత్నించినా మాట్లాడలేదు. కారణం అసలే చెప్పలేదు.

ఆ ఒక్క రోజే కాదు...

వారాలు... నెలలు గడిచాయి... అయినా ఆమెలో మార్పు రాలేదు.

తన ప్రేమకు ఫులిస్టాప్ పడిపోయిందా?

తన యుగం అంతటితో అంతమైందా?

లేక కొత్త యుగం ఏదైనా ఆరంభమైందా? ఏమో? అతనికే-అర్థం కాని సమస్యగా మిగిలిపోయింది.

ఇంతకాలం ఎంతో జాగ్రత్తగా దాచుకున్న అగ్రిమెంట్ కాగితం అందుకున్నాడు.

ఇరువురి మనస్సాక్షితో రాసుకున్న తెల్లటి కాగితంపైని నల్లటి అక్షరాలు అతన్ని గేలి చేస్తున్నట్లు కనిపించాయి.

అతని గుండె గుడి ముక్కలయ్యింది.

అంత అగ్రిమెంట్ కాగితానికి అగ్గి పుల్ల గీసి తగులపెడుతూ పిచ్చిగా నవ్వుకున్నాడు.